

Sygn. akt III KK 110/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

w sprawie **M. W.**

skazanego z art.197 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 października 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 20 grudnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 23 lipca 2012 r.,

- 1. oddała kasację obrońcy M. W. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia M. W. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 23 lipca 2012 r., którym M. W. za przestępstwa zakwalifikowane z art. 197 § 1 kk oraz z art. 190 § 1 kk skazany został na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść M. W. wniósł jego obrońca i, zarzucając „mające istotny wpływ na jego treść: - rażącą obrazę art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na niedostatecznym, powierzchownym rozważeniu wszystkich zarzutów apelacji, w szczególności bezzasadne nieuwzględnienie okoliczności korzystnych dla oskarżonego to jest jego wyjaśnień i zeznań świadków obrony, co uniemożliwiło dokonanie prawidłowej oceny zarzutów, że M. W. doprowadził małoletnią E. B. do obcowania płciowego groźbą bezprawną

pozbawienia życia oraz udzielając jej korzyści majątkowej oraz obietnic korzyści majątkowej; - rażąco obrazę art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk, polegającą na wydaniu wyroku uwzględniającego jedynie część materiału dowodowego niekorzystnego dla oskarżonego, przyjmowaniu na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, pominięciu przez Sąd istotnych dla oskarżonego korzystnych okoliczności, przy równoczesnym bezzasadnym i z przekroczeniem swobodnej oceny dowodów uwzględnieniu okoliczności niekorzystnych, bez należytego uzasadnienia dokonanych ustaleń oraz pominięciu tych kwestii w toku postępowania odwoławczego, a w szczególności polegającą na pominięciu zeznań rodziców E. B. w zakresie jej zachowania się przez okres objęty aktem oskarżenia oraz jej zachowanie się wobec rodziców po ujawnieniu, że współżyła z innym mężczyzną, jak też relacji bliskich kolegów, z którymi miała intymne stosunki”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Takie też było stanowisko pełnomocnika pokrzywdzonej E. B. sformułowane piśmie procesowym zatytułowanym „Stanowisko w przedmiocie kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy M. W. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany M. W. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Obrońca, w petitum kasacji i w jej uzasadnieniu wskazuje jako naruszone orzeczeniem Sąd Okręgowy szereg przepisów postępowania w zw. z art. 433 § 2 kpk, jednakże z treści uzasadnienia kasacji jednoznacznie wynika, że zarzuty te sprowadzają się do naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk i generalnego zarzutu, że Sąd ten, w uzasadnieniu swego orzeczenia nie odniósł się przekonująco do zarzutów apelacji tego obrońcy, nie podzielił oceny dowodów sformułowanej przez skarżącego, następstwem czego było dokonanie również przez Sąd Okręgowy błędnego ustalenia, że oskarżony M.

W. dopuścił się zarzuconych mu czynów. Ponieważ obrońca nie wskazuje do jakiego zarzutu apelacji Sąd odwoławczy nie ustosunkował się, to zarzut naruszenia przez ten Sąd przepisu art. 433 § 2 kpk okazuje się niczym nie uzasadniony. Zatem, w tym zakresie kasacja jest oczywiście bezzasadna. Tak samo jest jeżeli chodzi o zarzut obrazy przepisu art. 457 § 3 kpk. Przekonuje o tym treść uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego, który nie ograniczył się do podzielenia oceny dowodów przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, lecz przedstawił w pełnym zakresie argumentację na rzecz uznania za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej E. B., dokonując ponownie ich wnikliwej analizy w kontekście pozostałych przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy dowodów, w tym zeznań jej rodziców, a także z uwzględnieniem opinii psychologicznej i z rozważeniem wszystkich istotnych okoliczności, które mogły wskazywać na konieczność wyjątkowej ostrożności w ocenie zeznań pokrzywdzonej. Wywody w tym zakresie, przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, są pełne i przekonujące, co pozwalało Sądowi Okręgowemu podzielić stanowisko Sądu Rejonowego także co do dokonanych ustaleń jeżeli chodzi o zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonej. W istocie, obrońca, tak formułując zarzuty, próbuje kwestionować ustalenia faktyczne będące udziałem Sądów obu instancji, co w kasacji, wobec unormowania art. 523 kpk, w ogóle jest niedopuszczalne.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.